In slujba turismului

Cuvânt înainte

„Subiectul turistic" sortit să bată ani de-a-rândul la toate porțile, pentru a cerși îngăduința unui spațiu cât de restrâns, n'a cunoscut — până la apariția acestei gazete — decât tratamentul invariabil al unei materii, destinată să completeze „în extremis" coloanele albe ale publicațiunilor.

Astăzi, când importanța turismului a fost consfințită atât prin crearea organului destinat să-i dirijeze destinele pe făgașe cu totul noui — Oficiul Național de Turism — cât și prin concursul desinteresat al inițiativei particulare — în speță al federațiunii și societăților de turism printre cari se prenumără „Touring Clubul României", „Societatea Carpatină Ardeleană a Turiștilor", „Clubul Alpin Român", „Clubul Carpatin Român", „România Pitorească", „Admir", „Dor de Ducă", „E. K. E.", „Clubul Turistic al Olteniei", „Grupul Meu", „Prietenii Mării", „Piatra Craiului", „Amicii Predealului", etc., era — credem — timpul, ca și sub raportul publicistic, să se acorde turismului atențiunea ce i se cuvenea.

Este lesne de observat că dintre toate manifestările, turismul este aproape singurul care n'a cunoscut de-lungul existenței sale decât un număr foarte restrâns de cititori, iar publicațiile sale, considerate ca niște apariţiuni sporadice, destinate să dispară sub indiferența ucigătoare a marelui public.

Dintre ele, vom menționa „Revista de turism și sport" a „Asoc. România Pitorească", „Revista Touring-Clubului-României" și „Voiaj" cari au rezistat aproape eroic, timp de câțiva ani.

In momentul de față, singurele reviste cari au depășit faza critică, reușind să se impună, sunt: publicațiunea oficiului Național de Turism „România", „Buletinul Alpin", organ de strictă specialitate aparținând „Clubului Alpin Român" și care intră în al VI-lea an de apariție și însfârșit, „Buletinul Informativ" al „Asoc. România Pitorească", revistă de proporții mai reduse, însă de o frumoasă ținută literară.

Prin apariția sa, „Universu-Sport" — acordând acestei materii ospitalitatea zilnică — remediază o lacună adânc resimțită de toți acei ce doresc să aibă o informație promptă și bine controlată. Ne grăbim să adăogăm însă, că pagina turistică a „Universului Sport" nu se va limita la relatarea — pur și simplu — a unei informațiuni diverse; în cuprinsul ei, vom căuta să desbatem problemele atât de multiple ale turismului la noi, punând coloanele gazetei la îndemâna acelora cari vor avea un cuvânt de spus în acest sens.

Vom sprijini totodată acțiunile cinstite puse în slujba adevăratelor interese ale turismului românesc și vom lupta contra acelora ce vor încerca să-l pună în slujba unor interese cari n'au nimic comun cu nevoile vitale ale turismului la noi.

Este singura ținută de natură a legitima în totul, rostul acestei cronici, destinată a contribui — într'o măsură oarecare — la ideea unei sănătoase promovări a turismului românesc.

Technica alpină la noi

Câteva constatări:

Lumea noastră turistică manifestă dela o vreme, o tendință tot mai accentuată de a adopta fără excepție mijloacele technice și accesoriile utilizate curent în alpinistica străină.

Dacă nu suntem sub nici un cuvânt, pentru practicarea în condițiuni rudimentare de pregătire a alpinismului, nu putem fi însă nici de partea acelora cari adoptă — fără o prealabilă verificare a utilității ce ar prezenta — mijloace și materiale cari practic, nu dau nici un rezultat, sau aplică în mod cu totul superficial altele, cari și-ar avea un perfect câmp de aplicațiune la noi. Fiindcă este fapt constatat, nu toate accesoriile destinate a da un oarecare caracter de securitate ascensiunilor ce se întreprind în Alpi, pot fi adaptate condițiunilor cu totul speciale sub care se prezintă muntele românesc, cu deosebire, în epoca marilor zăpezi (Decembrie-Aprilie).

*

In această ordine de idei, semnalăm într'unul din articolele apărute în Buletinul Clubului Alpin, întrebuințarea cu totul excesivă a pioletului la noi. Oricând și ori unde. Pe Piatra Arsă sau Postăvarul, la Sf. Ana, pe Vârful cu Dor, într'un cuvânt, pe orice potecă sau clin ierbos, unde bunul simț al ciobanilor noștri s'a oprit înțelepțește la o simplă bâtă crestată dintr'o creangă mai sănătoasă.

Ceeace pare însă curios, e faptul — în repetate rânduri verificat de noi — că iarna, când pioletul devine un auxiliar imperios, el dispare aproape cu desăvârșire din lumea munților noștri, din două cauze pe cari, un teoretician de dată recentă în ale alpinismului n'a ezitat să ni le înfățișeze în cursul unui drum de munte. Mărturisea între altele, că „mânuirea pioletului pe zăpadă se face cu mare dificultate" și că „prezintă pe deasupra, acea stranie particularitate, de a se împleti printre picioarele alpiniștilor, fapt care ar putea să dea naștere la... accidente".

Iată dar — după unii — atâtea argumente cari pledează pentru o constantă utilizare a pioletului, exclusiv pe așa zisele „montagnes à vaches" și necondiționata lui înlăturare, odată cu căderea celor dintâi fulgi de zăpadă.

*

Dar fenomenul „piolet", se

Coborârea Picăturii Bucegi

repetă aproximativ cu tot restul accesoriilor pe cari „technica alpină", așa cum este înțeleasă în unele cazuri la noi, ni le pune la îndemână. Așa de o pildă, fiindcă toată lumea este „informată" că o frânghie — subtilizată dintre obiectele casnice sau procurată de aiurea, provenienței ei nu interesează — constitue o condiție „sine qua non" pentru orice drum de munte, fie el chiar Sinaia Stâna-Regală, mai că nu există turist care să părăsească orașul, fără a fi însoțit de acest „miraculos" auxiliar. Fiindcă trebue să mărturisim, n'am văzut sac de munte în ultimii ani, purtat fie în Bucegi — pe hățașe ușoare, sau poteci bine bătute — fie în Piatra Mare, Gârbova sau pe Clăbucet, de care să nu atârne — ca un simbol al neseriozității noastre — acest „apendice" destinat în 90 din 100 de cazuri să rămână neatins în tot cursul unui drum.

Să mai vorbim de nesfârșitele legiuni de turiști cari, deși nu calcă nici în ruptul capului alături de potecă, continuă totuși să-și masacreze picioarele, purtând cele mai autentice „Tricuni-uri", deși este bine stabilit că pentru parcurgerea unui itinerar ușor, simplele „rozete" sau așa numitele „ailes de mouche" sunt arhisuficiente?

Dar technica frânghiei? Cu aceasta cel puțin, se comit adevărate erezii!

Fără teama de a da greș, afirmăm că scoaterea unei găleți dintr'o fântână primitivă, este o adevărată artă, față de modul cum mânuesc chiar și astăzi frânghia, unii din așa zișii noștrii alpiniști.

Consecințele cari nu întârzie să se arate, sunt invariabil, aceleași.

Cea mai ușoară alunecare a celui „asigurat" exercită asupra tovarășului care „asigură" (comic termen!) atracția unui veritabil magnet.

Clipa, în care „leaderul" găsește aproape subit, printre vastele lui cunoștințe technice, soluția salvatoare, abandonează — pur și simplu — frânghia! Să recunoaștem că numai datorită acestui fericit „detaliu technic", leaderul reușește de cele mai multe ori, să salveze cel puțin jumătate din componenții unei caravane de... doi!

*

Exemplele le-am putea multiplica la nesfârșit.

Ne oprim pentru momentul aci, cu observația puțin îmbucurătoare că micile, ca și marile aberațiuni pe cari le întâlnim în alpinistica noastră, nu-și au decât o singură explicație: graba ce manifestă mulți dintre amatori de a face alpinism pur, înainte de a studia cu seriozitatea cuvenită, utilitatea și modul de aplicare al mijloacelor technice, potrivit condițiunilor sub cari se prezintă munții noștri.

Astăzi când drumeția în toate genurile a luat și la noi o mare desvoltare, este poate cea mai nimerită dintre imprejurări, de a se da acestor probleme, importanța cuvenită.

Coloanele gazetei noastre stau în acest sens la dispoziția tuturor acelora cari prin sugestiunile lor, vor contribui la stabilirea unor principii, destinate să remedieze, pe de o parte multe din lacunele semnalate, iar pe de alta, să pună la îndemâna începătorilor în arta drumeției, un îndreptar pretios.

N. DIMITRIU

Comemorare

Duminică 13 Martie, s'au comemorat 2 ani dela moartea regretaților ing. Nic. Comănescu, I. Iliescu, Botez și elev arhitect Catzian, în tragicul accident întâmplat în 1936 pe valea Coștila (Bucegi).

Din partea secțiunii C. F. R., a participat un grup de 16 persoane între cari d-na Condruța Mihaiu una din supraviețuitoarele tragicului accident, din partea clubului Alpin Român, d-nii Nic. Baticu și Toboc reprezentând Centrala București și d-nii E. Arckeder și C. Conteș, secțiunea clubului Alpin Bușteni iar d. Al. Beldie din partea clubului Carpatin Român.

Drumul până la crucea comemorativă, așezată pe Valea Coștila — la limita inferioară a ținutului de stâncă — a durat, din cauza marilor zăpezi căzute, aproape curgerea aceluiaș drum nu depășește 2 ore).

Ajuns în Valea Coștila, grupul a fost nevoit să sape adânc pentru a da la iveală Crucea, acoperită de un strat de zăpadă de peste un metru.

Este ușor de dedus ce imense cantități de zăpadă s'au desprins din coama muntelui și din evantaliul de fire al Coștilei, dacă ținem seama că această cruce este așezată pe un prag de piatră situat la aproape 25 metri față de fundul văii.
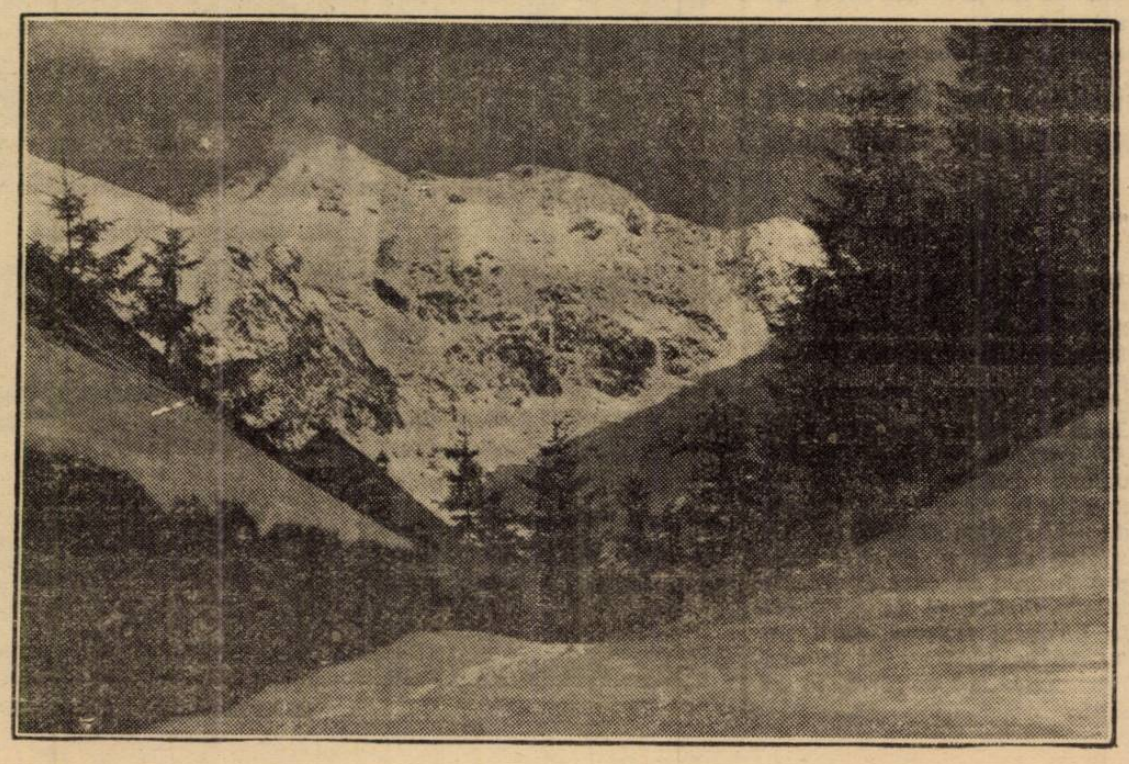
La locul tragicului accident, asistența a depus o coroană împletită din crengi de brad și ghiocei de munte, a ars tămâie și a păstrat —într'o pioasă resemnare— câteva clipe de tăcere, în amintirea acelora cari au închinat muntelui, vieața lor însăși.